

første Dieblit af at denne Anordning kom mig for Die, — det var endnu førend Rigsdagen blev aabnet og førend jeg vidste, at der her i Rigsdagen skulde forelægges et Lovudkast om Jagtretten, — allerede dengang sølte jeg mig i høj Grad tiltalt af denne Anordning. Det forekommer mig, at hvad der kan skee i Slesvig ogsaa maatte kunne skee i Danmark. Jeg vil gjerne tilstaae, at jeg paa dette Sted i min Betænkning maaskee har udtalt mig paa en i Formen mindre rigtig Maade, idet hiin Anordning lægger Eiendomsretten til Basis og ikke Brugretten, men paa samme Tid, som den gjør dette, opgiver den dog paa en Maade sit Princip, idet den stiller det store Fleertal af Brugs haverne ved Siden af Eterne. Jeg er imidlertid kommen til at gaae noget videre, men dette grunder sig i, at jeg har villet være consequent i mit opstillede Princip, at Brugretten skulde være Basis; naar jeg imidlertid af Mænd af practisk Indsigt virkelig skulde blive overbevist om, at jeg er gaaet for vidt, erklærer jeg mig villig til at modificere mit Forslag. Endnu har jeg ikke faaet denne Overbevisning, ved hvad jeg har hørt.

Længere nede i min Dissens har jeg yttret, at efter det Synspunct, hvorfra jeg betragter Sagen, burde Jagtrettens Adskillelse fra Brugretten forhindres eller dog vanskeliggjøres. Det er den Anskuelse, der synes at have foresvævet den forrige Indenrigsminister i hans Skrivelse af 10de Juli 1849 til Landbocommissionen, der findes meddeelt i det trykte Bilag pag. 66. Der yttres han sig saaledes: „at der ikke vilde være Anledning til at nægte den jagtberettigede Grundeier at vedtage en temporair Overdragelse af Jagten til en Anden, naar det blot i Forbindelse hermed ved Lov blev bestemt, at den jagtberettigede Grundeier ikke kunde, hverken for sig selv, eller for efterkommende Besiddere eller Brugere, af den paagjældende Jord, frasælde Ret til at opsigge en saadan temporair Overdragelse af Jagtretten ved en passende Frist. Det synes, at hvad der der har foresvævet den daværende Indenrigsminister, er omtrent det Samme, hvad jeg her har sagt, nemlig at Brugretten og Jagtretten burde være forenede, eller at der ialfald burde

gives en let Afgang til at de kunde blive forenede.

Det er disse Bemærkninger, som jeg paa Sagens nærværende Standpunct har fundet mig foranlediget til at gjøre; jeg skal endnu kun tilføie, at jeg alene ved Theorien er kommet til dette Resultat, at jeg vilde ønske, at jeg med større Skarpsindighed kunde begrunde, og med større practisk Dygtighed, end jeg endnu er i Besiddelse af, forsvare det; men jeg haaber, at en eller anden Mand, der er i Besiddelse af practisk Indsigt, vil tage sig Noget af det. Jeg har anseet mig forpligtet til aabent at udtale min Overbevisning, deri haaber jeg, at man vil være enig med mig, om man ogsaa i Sagen selv maatte have meget imod den.

Blekingberg: Saaledes som det nærværende Forslag foreligger med Udvalgets Fleertals Betænkning forekommer det mig, at det staaer i fortræffelig Harmoni med de Love, som bleve vedtagne paa sidste Rigsdag vedkommende Afløsningen af Gaardmandshoveriet og Huusmændenes Pligtarbejde, og jeg kan virkelig ikke indsee, at man skulde være foranlediget til at gaae videre end man dengang gif ved Behandlingen af hine ældre Love. Det er dog i ethvert Tilfælde vist, at der med Hensyn til Jagtretten kun handles om en Pengegenstand; men det er ligesaa vist, at under Sagen om Afløsningen af Hoveriet og Pligtarbejdet var det ikke blot paa det Pecuniaire, at Landssthingets Opmærksomhed var henvendt. Det var den Betydning, som denne Arbeidspligt har med Hensyn til Folkets moralske og intellectuelle Standpunct, som væsentlig svævede denne Deel af Rigsdagen for Die, og i denne Henseende mener jeg virkelig, at der i hine ældre Sager var mere Opfordring til at gaae noget vidt i det offentlige Væls Interesse, end jeg kan indsee, der er i nærværende Sag. Jeg holder i nærværende Sag fast ved Grundlovens § 87, og jeg anseer det for yderst vigtigt, at man holder fast ved den Grundsætning, som udtaler sig i denne Deel af Grundloven. Jeg kan, i Overensstemmelse dermed, vel komme til det Resultat, at gaae ind paa en Afløsning mod Erstatning, naar man borttager Jagteierens Ret, men jeg kan aldrig komme til det Resultat at gaae ind paa at berøve ham hans